

SZENNAY ILONA

Mamamesék

Apám nagy mesemondó volt. Reggelenként mesélt, iskolába menet. Víz alatti birodalmakról, vízi manókról, sellőkről, bálnákról, delfinekről. Talán az álmait. Ilyenkor a mélytudat atlantiszi vizein jártunk. Utólag sejtem, nemegyszer Jules Verne, Wells, Melville vagy Jack London nyomán.

Sok-sok varázsmesét hallottam, olvastam életemben, de a legmeghatározóbbak mégis ezek a „papa-mesék” voltak számomra. Egy csöndes, hadifogságot megjárt, korán elhunyt, szemérmes férfiember vallomásai. Ha valahonnan, hát ezekből sejtem, ki is volt a mindennapokban igen zárkózott apám.

Teltek-múltak az évek, évtizedek, és magam is anya lettem. Mikor esténként olvasni már nem volt erőm, jöttek a „mama-mesék”. Szinte félálomban születtek. Előre sohasem tudtam, pontosan miről szólnak majd. Aműfajt ismertem, a sok-sok varázsmese újra ott zsongott ilyenkor a fülemben, a kollektív tudattalanból pedig előúsztak azok az archetípusok, melyek a gazdag, sokrétű nőiségbe való beavatás sok ezer éve elengedhetetlen tartalmai. Semmi újat nem találtam ki, csak személyes élményeim, álmaim, olvasmányaim árnyalataival festettem a meseképeket. A mesékhez reggelente óvodás kislányom készített emlékeztető illusztrációkat, hátha egyszer megírom majd a legkedvesebbeket. Bizony, csak a valamikori óvodás 17. születésnapjára készültem el a mesékkal.

Nemrégiben, egy költözésnél előkerültek a kis gyerekrajzok. Most, amikor kislány unokám született. Az anyából nagymama lett, a lányból anya. Úgy éreztem, itt az idő, hogy közreadjak néhányat a régi mesék közül.

KRISTÁLYCSÖND

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy özvegy király, egyetlen leányával, a szépséges Kristálycsönddel. A kis királylány édesanyjától kapta a nevét, mivel nem szólalt meg sohasem, hallgatásában azonban annyi gazdag árnyalat rejlett, mint a kristályok ragyogásában, mikor megcsillan rajtuk a fény.

Reggelente halványkék, napsugarakkal átszótt ruhácskában szaladgált a lányka a palotakertben, gyönyörködött a színpompás virágokban, pillangókban, hallgatta a madarak énekét. Esténként sötétkék ruhát öltött, melyen ott ragyogott a Hold és a csillagok. Ilyenkor merengve üldögélt a kerti tavacska partján, egy padon, s a vízben úszkáló, csillogó pikkelyű aranyhalat szemlélte.

Dolgozott a palotában egy kis kertészfiú, aki együtt cseperedett Kristálycsönddel. Mikor nagyobbacska lett, minden délután letett a királylány padjára egy különleges,

szép virágot, s ezek a virágüzenetek lassacskán beszédesebbekké váltak a leány számára, mint a legkésebb szavak.

Teltek-múltak az évek. Egy este Kristálycsönd is vitt magával egy szál napszemű tulipánt, melyet féltő gonddal titkos kedvesének, a kertészfiúnak nevelt, s ott hagyta a padon.

Másnap a fiú összeszedte minden bátorságát, felment a királyi palotába, és megkérte szerelmese kezét. A lány szemében örömkönnny csillogott, ám apja éktelen haragra gerjedt, mivel már régen egy nagyhatalmú, idegen hercegnek ígérte a királykisasszonyt.

Kristálycsönd bezárkózott a szobájába, s egy hétig ki sem mozdult onnan, hiába kérlelte szép szóval, majd fenyegetéssel az özvegy király. Hogy megtörje lánya macacsságát, a keményszívű apa egy magas toronyba záratta Kristálycsöndet. A torony a birodalom legmagasabb hegyén állott. Tőle egy napi járóföldre már egy hete sýnlődött egy másik hegy tetején, a hírheht fekete toronyban az ifjú kertész.

Sírtak-ríttak a szomorú szerelmesek, éjt nappallá téve, hullott a könnyük, mint a záporosó. Állhatatos szerelmüktől megindultak az Ég angyalai is, hatalmas könnyesó áztatta a földet. Harmadnapra már tengerként hullámozott a szerelmesek és az angyalok könnyárja a toronyok között. Így az ifjú átúszhatott királylány kedveséhez, s miután kissé megpihentek, szépen kimásztak a torony ablakán, s a tenger érzó szívű királyának segítségével partot értek egy olyan országban, ahol senki sem ismerte őket.

Mikor az ifjú kertész végre szabadon, tiszta szívből megcsókolta Kristálycsönd királylányt, az boldogan felkacagott, és örömében énekelni kezdett. Hangja úgy csengett, mint a kristálycsengettyúk muzsikája.

Megtört hát az átok, melyet egy gonosz varázsló mondott a kis királylány születecékor, amiért nem hívták meg az ünnepló vendégseregbe.

A fiatalok hamarosan egybekeltek, s boldogan éltek sok-sok csengő hangú gyermekükkel kis házikójukban egy hatalmas, színpompás virágoskert közepén. Kristálycsönd és szíve választotta együtt köszöntöttek attól fogva minden reggelt, s együtt búcsúztatták az alkonyi napot, amíg csak éltek.

NARANCSVIRÁG

Egyszer volt, hol nem volt, lent, a napsütötte délen élt egyszer egy ifjú király s egy királyné. Boldogságban, szeretetben teltek napjaik, ám az idő előre haladtával erőt vett rajtuk a szomorúság, amiért nem született gyermekük.

Egy szép tavaszi alkonyon a narancsligetben sétálgatott a pár. A királyasszony egyszer csak így sóhajtott: „Ó, bár lehetne végre gyermekünk, akár ha akkorka, mint egy narancsvirág!”

Reggel az ifjú királyné kitarta a háló ablakait, beszívta mélyen a friss tengeri levegő és az illatozó gyümölcsös kertek illatát. Egyszer csak csengő hangoस्कát hallott az ablakpárkányról: „Vegyél fel, édes jó Királyanyám! Narancsvirág vagyok, a leányod.”

A királyné meghatottan emelte tenyerére a kicsi gyermeket, s vitte boldogan férje urához. Lett is nagy boldogság, vigasság a királyi palotában!

Teltek-múltak az évek. A kisleány narancsbölcsőjét sárgadinnyehéj-ágyacska váltotta fel. Szép, vörös hajfürtjei a derekáig értek.

Egy szép nyári napon Narancsvirág pillangót kergetett, amikor lecsapott az égből egy koromfekete varjú, és csőrébe kapva, magával ragadta a királyleánykát. Meg sem állt vele a gonosz boszorkány házáig.

Bizony, nem véletlenül maradt gyermektelen annyi éven át a királyi pár! A banya átkozta meg őket, amiért a királyfi nem az ő egyetlen lányát, Bürök boszorkányt vette feleségül. És most álnokul a kis Narancsvirágot is elragadta.

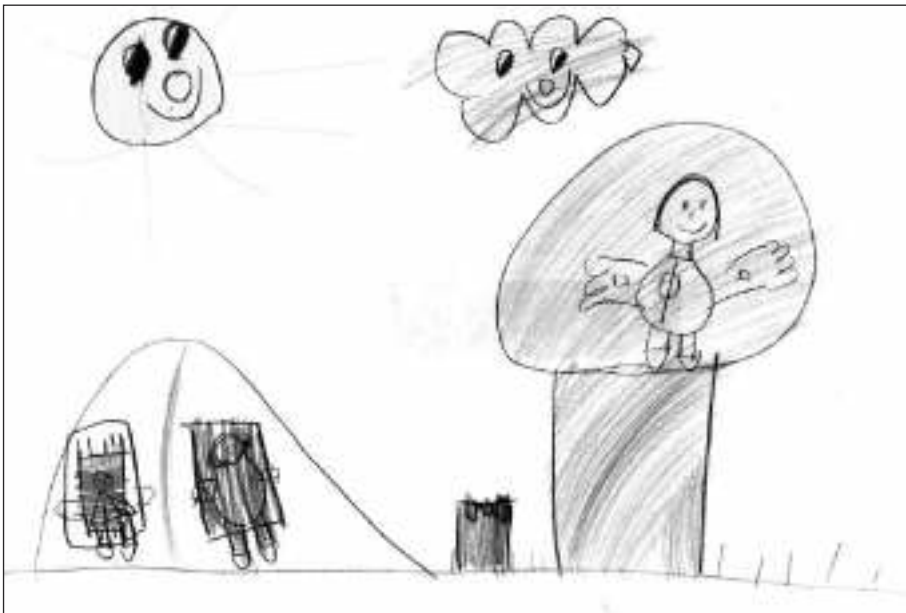
Hanem Bürök mégsem volt olyan gonosz lelkű, mint az anyja. Mikor a vén banya elaludt, karjába vette az alvó kisleányt, és meg sem állt vele a palotáig. Ott szépen, gyengéden felébresztette, kedvesen elbúcsúzott tőle, és visszaengedte a királyi palotába.

Úton, hazafelé még hallotta az örömujjongást, amikor a palota lakói felfedezték, hogy megkerült az elveszettnek hitt Narancsvirág. Egyszerre öröm és fény járta át Bürök boszi szívét, s ettől egy szempillantás alatt olyan gyönyörű lány lett belőle, hogy a falubeli legények mind megfordultak utána. Nem is tért vissza a sötét banyához, hanem feleségül ment a faluszéli pásztorlegényhez. Annyi gyerekük lett, mint csillag az égen. Még ma is boldogan élnek, ha meg nem haltak.

A MEDVEFIÚ

Élt egyszer a dzsungel szélén, egy kis faluban egy fiatal özvegyasszony, Lanima, szeme fényével, egyetlen fiacskájával Butóval.

Egy nap az asszony gombát és bogyókat gyűjtögetett az őserdőben. Szövött kendőben szorosán magára kötötte kisfiát, így haladtak az erdei ösvényen. Lanima énekel-

getett, dúdolt a kis Butónak, vidáman telt a nap. Ám egyszer csak kiugrott a bozótból egy hatalmas, vérszomjas tigris, és üldözőbe vette az asszonyt. Futott szegény Lanima, ahogy csak a lába bírta, de a tigris már szinte a sarkában volt. Ekkor gyors mozdulattal kivette a kis szöttes kendőből kicsi fiát, és egy medve barlangjába rejtette, ő pedig mindenre elszántan a vízesésbe vetette magát.

Két faluval lejjebb sodorta partra a víz, sebesülten, kimerülten. Hetekig nem is emlékezett, mi történt vele. Miután a gondos ápolásnak köszönhetően erőre kapott, hazatért, és a falubeliekkel már másnap Butó keresésére indult. Bejártak hegyet-völgyet, ám sem a barlangot, sem Butót nem találták. Attól fogva alig mozdult ki szalmakunyhójából Lanima, egyre csak elveszett fiát siratta.

Kerek tíz év telt el így. Történt egyszer, hogy messze földről idegen vadász érkezett a faluba. A tűz mellett történeteket mesélt a falubelieknek távoli tájakról. Egy este egy tízéves-forma medvefiúról is említést tett, aki háromnapi járőföldre, egy barlangban lakik, medvék között. Még aznap este továbbadták a jóléklű falubeliek a hírt az özvegyasszonynak, aki másnap kora reggel el is indult az idegen vadász útmutatásai nyomán. Két csupor mézet és egy tál kecsketejes kását vett magához, és magára kötötte a kis szöttes kendőt, amelyben annak idején a kis Butót hordozta.

Három nap, három éjen át gyalogolt Lanima fáradhatatlanul, mikor végre megpillantotta a barlangot. Csönd volt, lakói bizonyára távol jártak éppen. Az asszony letette az egyik csuprot a barlang elé, felmászott egy közeli, öreg fára, és elaludt. Elégedett medvebrummogásra ébredt. Két hatalmas medve, három boc és egy erős, sötét hajú fiúcska osztoztak éppen a nyalánkságon. Larima szíve nagyot dobbant, végre megtalálta Butót.

Másnap reggel kitette a második csupor mézet, harmadik nap reggel pedig a finom, kecsketejes kását, amit a kisfiú anyyira szeretett csecsemő korában. Ezúttal a kása mellé odatette a szöttes kendőt is a barlang elé.

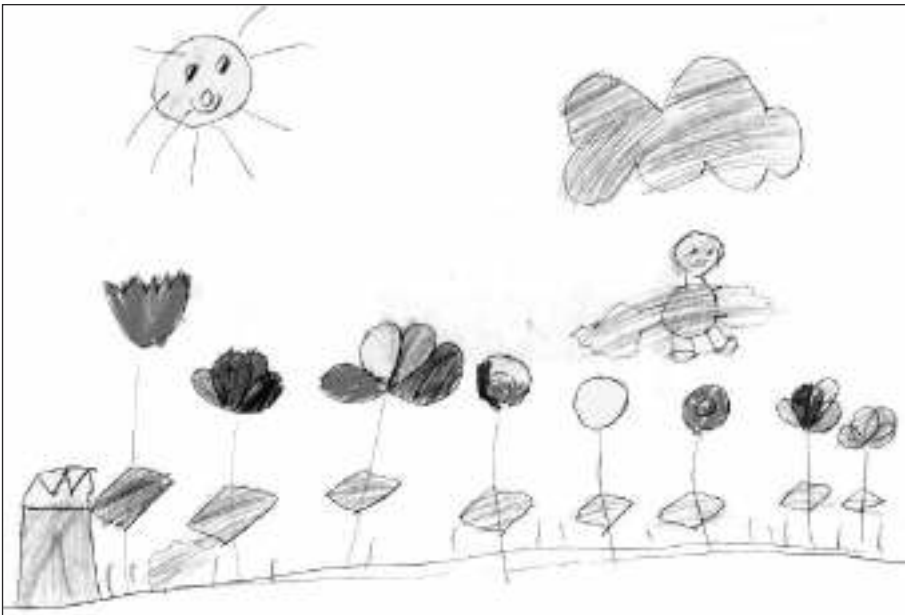
Mikor hazaért a medvecsalád, szaglászni, eszegetni kezdték a kását, a kicsinyek pedig éppen szétszaggatták volna a kendőt, amikor a medvefiú elvette tőlük, s bevitte a barlangba. Aznap este a kis szöttesen hajtotta álomra a fejét, amelyen ott volt az ő illata is, és még valaki másé.

Negyedik nap málnázni indult a medvecsalád, de Butó nem tartott velük. Fogta a kendőt, és kiült vele egy nagy kőre a barlang elé, mintha várt volna valakit. Lanima csöndesen leereszkedett a fáról, és ő is leült. A medvefiú nemsokára szimatolni kezdett, és elindult az asszony felé, aki könnyek közt imádkozott, hogy ismerje fel a kisfia. Butó odamászott hozzá, és csöndben átölelte a lábát. Sokáig ültek így. Aztán meg mindketten a saját nyelvükön szólongatták egymást. Végül Lanima felállt, megfogta Butó kezét. Elindultak vissza, a faluba, az emberek világába.

TULIPÁNTÜNDÉR

Sokféle tündér él földön, égen és a vízben, de mind közül talán a virágtündérek a legbájosabbak, a legkedvesebbek.

Valamennyi földi virágnak van tündére, aki a növény lelkét ápolja, gondozza, szeretgeti, biztatja. Különösen a lágyszárú virágoknak érzékeny a lelkük. Ősszel újra meg újra elfogja őket a bizonytalanság, vajon lesz-e még tavaszuk, kihajtanak-e még. Az egynyári virágok tündéréinek a végső búcsúzás fájdalmát kell enyhíteniük, a hagymás növények tündéréinek pedig a bizalmat kell ébren tartaniuk, táplálniuk a kis jácintokban, nárciszokban, tulipánokban, hogy a Nap életető sugarára, jó földben, szeretetteljes öntözgetéssel újra virágot bonthatnak majd mindenki örömére, ha jön a tavasz. Hiszen a virágok illatát mindenki szereti: a méhek, a darazsak, az énekes madarak és az emberek is.

Történt egyszer, hogy egy tavasszal hiába kereste a piros főkötős Tulipántündér Anyóka kertjében a gondozására bízott virághagymákat. Jácinttündér is tanácstalanul álldogált fehér köpenyében a virágágyás közepén. Csak Nárcisz talált elfoglaltságot magának, sürgött-forgott sárga sipkájában a friss hajtások fölött. – Vajon hol lehet Anyóka? Ilyenkor már kicsalogatja a napfény a csöppnyi kertbe.

Jácinttündér egy idő múlva elunta magát tétlenségében, és visszarepült Tündérországba. Egy kicsit lusta volt. Tulipántündér azonban nem hagyta annyiban.

Körbepülte a házikót, és bekukucskált minden ablakon. Az egyik mögött meg is találta Anyókát, aki egészen eltűnt a hatalmas dunna alatt. Sápadt volt, és panaszosan köhécselt.

„Egyet se búsulj, Anyóka!” – gondolta Tulipán. „Mindjárt hívom Bodzatündért, Hársvirág-tündért és a kis Kamillát. Ők majd meggyógyítanak.”

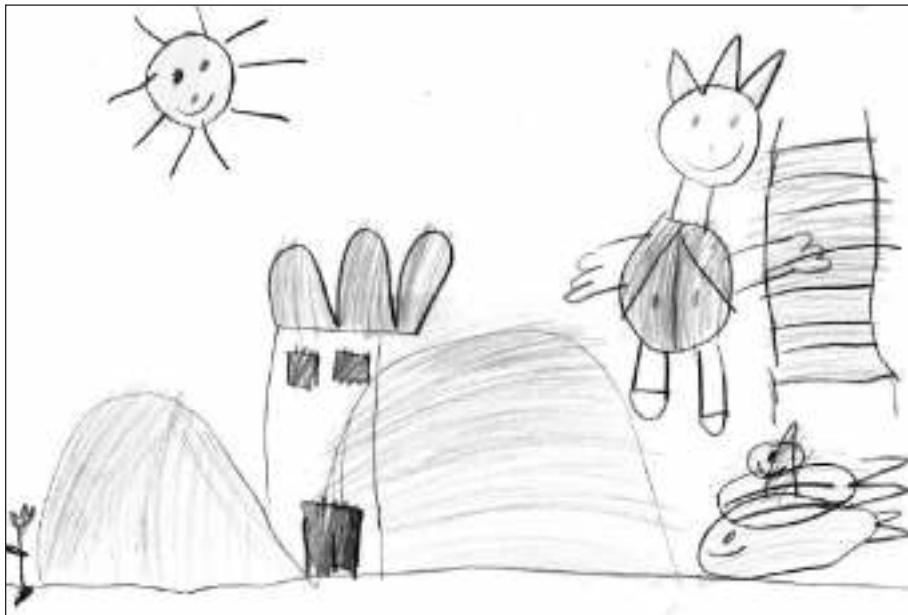
Oda is röppentek egy szempillantás alatt a kis gyógytündérek, és addig táncoltak az ablak előtt, míg Anyóka be nem engedte őket. Ők azután késlekedés nélkül kezelésbe vették Anyókát különleges gyógyfőzeteikkel, s így néhány nap múlva már ki is kelt az ágyból, majd kicsattant az egészségtől.

Miközben tett-vett, rábukkant az áttelelésre kamrába vitt tulipánhagymákra. Odakint sütött a nap, kellemes tavaszi szél fújdogált. Ki is ültette nyomban a hagymácskákat a kertbe.

Attól fogva Tulipántündérnek sok dolga akadt, de cseppet sem bánta. Április végére teljes pompájukban virítottak a kis nyírfa alatt a lobogó lángtulipánok. Tündérék pedig boldogan és elégedetten szundikált a zöld tulipánlevelek árnyékában.

LINNU, A VÍZI TÜNDÉR

Linnu, a kis vízi tündér az azúrkék tenger mélyén élt boldogan a vénséges vén tengeri király örök birodalmában. Naphosszat hancúrozott tündértestvéreivel, versenyt úszott fürge kis halakkal, bámulatos ügyességgel tudta felvenni valamennyi tengeri lény alakját.

Nem is tudott semmit a víz feletti világról egészen addig, amíg egyszer Tunna, a játékos kis delfinlány nem mesélt neki a Napról és az emberekről.

Egy szép tavaszi hajnalon Tunna palackorrocskájának bökdösésére ébredt a kis vízi tündér. „Gyere már, Linnu, olyan szépen ragyog a Nap fenn, az égen, a levegő pedig tele van a virágzó gyümölcsfák illatával!” Linnu a kis delfinbe kapaszkodott, és megindultak fölfelé, a tengeróceán sötét mélyéből a fénylő vízfelszín felé.

Tunna egy sziget partja mellett bukkant ki a vízből. Linnu csak ámult, káprázott a szeme a sok szín láttán. Az új élmények kavargásába szinte beleszédült, és el is szunynyadt kis időre a sekély vízben.

Álmában megjelent előtte egy égi királyfi, aki aranylétrát bocsátott a vízre, és kérlelte, hívogatta, menjen föl hozzá, az ő birodalmába, és legyen a felesége. Szép volt a királyfi, mint a ragyogó Nap. Linnu már majdnem elindult az aranylétrán, amikor hirtelen a megsemmisülés félelme járta át: „Hiszen kiszáradok, elégek, leperegnek a pikkelyeim a forráságban, belehalok, ha ő lesz a hitvesem!” – A vízi tündér Tunna szólóingatására ébredt: „Rosszat álmodtál? Gyere, ússzuk körbe a szigetet!”

Vidáman telt a nap, délutánra Linnu lassan megfeledkezett álmáról. Este hazautaztak a mélytengeri palotába, ám attól fogva nem volt többé nyugovása a vízi tündérkének. Egyre csak az égi királyfira és a különös álomra gondolt.

Egy szép nyári reggel ismét megjelent Tunna, hogy a gyümölcsök illatáról meséljen Linnunak. Most a tündérke kérlelte, hogy vigye a sziget közelébe. A sekély vízben úgy tett, mintha aludna. Egyszer csak meghallotta a kedves égi hangot: „Aranylétrát bocsátok a vízre, gyere, Linnu, légy a feleségem!” – Linnu szívét elöntötte a szerelem és a bizalom. Nem félt már, belekapaszkodott az aranylétrába, és elindult fölfelé. S csodák csodája, nem hogy megperzselődött, elégett volna, de még százszorta szebb lett, mint annak előtte, hiszen az égi királyfi a tiszta szerelem sugaraival óvta őt.

Az ifjú pár azóta is boldogan él fönt, az Égben. Csak néhanap hullat könnyet Linnu, amikor eszébe jut a végtelen tengeróceán. Ilyenkor esik az eső a földön.

AZ ARANSZÁRNYÚ PILLANGÓ

A pillangók csodálatos teremtmények. Valamennyien rokonságban állnak a virágtündérekkel, ezért is lebegnek szívesen a színpompás virágok közelében, pihennek meg puha szirmaikon. Amikor úgy látjuk, céltalanul szálldogálnak, valójában a játékos kedvű, örökmozgó kis tündérekkel kergetőznek.

A lepkék nemzetségébe tartozik, de még a többi pillangónál is különlegesebb az aranszárnyú pillangó. Nem tévedés, egyetlen létezik belőle a kerek világon, ám ő egészen addig él, amíg az emberek szívéből nem huny ki a szeretet.

Minden emberhez ellátogat egyszer élete folyamán, hogy megajándékozza az örök élet reménységével, ám a legtöbben észre sem veszik. Aki nem tárja ki szívét tisztán a pillangó érkezése előtt, az meg sem pillanthatja. Jó néhányan meglátják ugyan, de azt gondolják, csak a szemük káprázott, mert nem hisznek benne.

Történt egyszer, hogy a nagy, fekete éjjeli lepke, akit pedig a földi gonoszság táplált, ki akarta ölni az emberekből a reményt. Sereget gyűjtött az éjszaka rovarjaiból

és rágszálóból, hogy együttes erővel elpusztítsák az arany szárnyú pillangót, s vele együtt a reménységet. Megérezték ezt a virágtündérek és a színpompás kerti virágok, és figyelmeztették az arany szárnyú pillangót, hogy rejtőzzön el.

Először a hóvirág fogadta be csöpp harangocskájába, azután az ibolya lilás szirmai között talált menedéket, később nárciszok, tulipánok ringatták-rejtették kelyhükben. A pünkösdi róza azonban felborította a tervet, mikor így szólt az arany szárnyú pillangóhoz: „Ne félj, drága pillangó, én is beborítalak illatos szirmaimmal, hogy ne találjon rád sötét ellenséged, de miközben így rejtőzöl, bujdosol, nem huny-e ki az emberek szívében a remény? Vajon meddig bírják még nélküled? Hiszen erőd máris fogyatkozni látszik, eltűnőben a szeretet.”

Felocsúdott e szavakra az arany szárnyú pillangó, kiröppent a pünkösdi róza kelyhéből, és többé nem félt. Jöhetnek immár a sötét seregek, ő bizony nem hátrál meg.

Egyszerre aranyfény ragyogta be a kis virágos kertet, majd az egész utcát, a városkát, az országot, a kerek világot, mert a csöppnyi arany szárnyú pillangó hatalmas lelkében összecsendült a hit, a remény és a szeretet. E három együtt pedig egy szempillantás alatt menekülésre készítette a fekete éjjeli lepke seregeit.

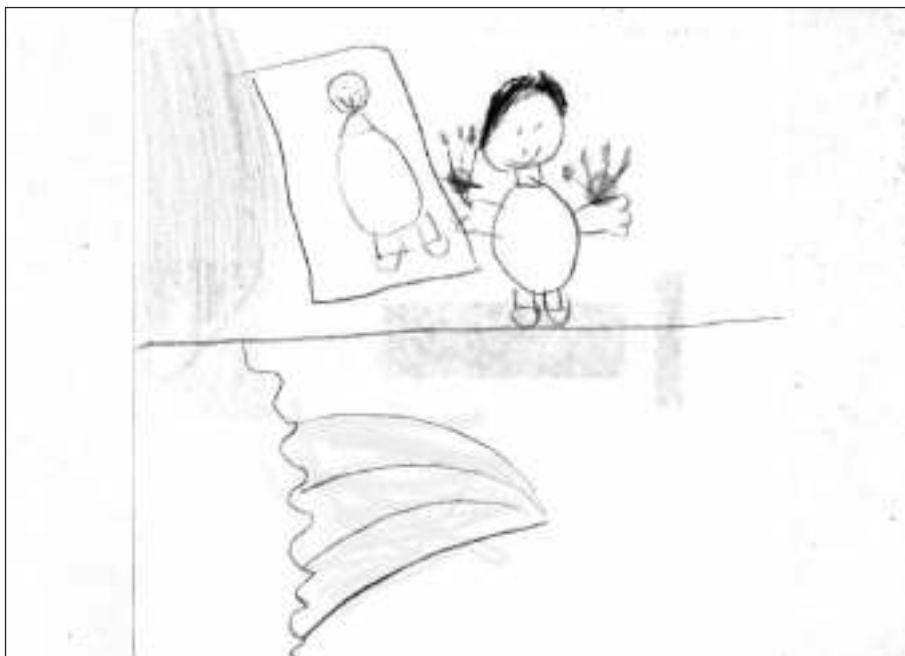
Az arany szárnyú pillangó azóta is felkeresi az embereket, hogy őrizze vagy felébressze szívükben a reményt. Fogadd Te is szeretettel, el ne kergesd, ha éppen Nálad jár!

A TÁLTOS CSIKÓ

Morajló tengerártól körülveve, egy békés, zöldellő szigeten élt a vadlovak szabad népe. A selymes fű a lovak szügyéig ért. Ember nem zavarta a sziget nyugalalmát. Időnként itt fújta ki magát a Keleti Szél, itt hajtotta álomra fejét az Esthajnalcsillag, amikor már elhomályosította fényét a ragyogó Nap.

A nemes csődörök, kancák és kiscsikók fejüket felszegve, büszkén nyargalásztak a gazdag réteken. Semmi sem zavarta meg a mindennapok nyugalalmát. Ám egy nap különös dolog történt.

Az egyik kanca két csikónak adott életet. Az egyik azonnal anyja tejét kereste, szopott, majd békésen elaludt, a másik azonban sehogy sem találta a helyét. Teltek-múltak a napok, a kiscsikó egyre gyengébbnek látszott, szopni mégsem akart. Az idősebb lovak zsenge gyógyfüvet hoztak a szájukban, letették elé, hátha arra megjönne az étvágya, a csikó azonban rá se nézett, feküdt csak erőtlenül, szomorúan.

Harmadnap este hatalmas vihar támadt a szigeten. A tenger hullámai a part szikláit csapkodták, dörgött és villámlott mindenfelé. Az állatok összebújva, riadtan várták az ítéletidő végét, ám a kiscsikó csak most kezdett éledezni. Mikor egy közeli fába villám csapott, és a fa szénné égett, odavonszolta magát a parázshoz, és mohón mind befalta. Igen ám, mert táltos csikó volt, más, mint a többiek.

Miután jóllakott, felegyenesedett, megrázta aranyszörényét, és körbevágatott a viharban, csak úgy szikrázott a patája a villámok fényében!

A szárazföldön éppen ezekben a pillanatokban látta meg a napvilágot egy különleges, aranyhajú kisfiú. Az őket elválasztó nagy távolság, a közöttük hullámozó tenger ellenére lónak és leendő lovasának egy ütemre vert a szíve. Együtt növekedtek, erősödtek szépségben, jóságban, nem tudván, hogy sorsuk egybefonódik egyszer az Ég akaratából.

Egy reggel zokogás verte fel Kacagó király birodalmát. A király egyetlen leánya, a csengő hangú Csingiling királykisasszony ágynak esett, valami szörnyű, ismeretlen betegség támadta meg. A vének tanácsa összeült, és arra jutottak, hogy csak a kristályhegyi encián főzete gyógyíthatja meg a királylányt. Ám a Kristály-hegy túl van árkon-bokron, túl az Óperencián, az Üveghegyen is túl, senki meg nem járja az utat egy emberöltő alatt sem.

Kihirdette a király ország-világ előtt, hogy annak adja fele királyságát és a szépséges Csingiling kezét, aki megszerzi a gyógyuláshoz szükséges csodálatos enciánt. Előbújt erre remetebarangjából egy vénséges vén, hosszú szakállú apó, felment a királyi palotába, és így szólt Kacagó királyhoz: „Húsz esztendővel ezelőtt született birodalmad egyik kis falucskájában egy aranyhajú fiú. Születése óta egy ütemre dobban a szíve a világ leggyorsabb táltosával, aki egy szigeten nyargalászik a háborgó tenger közepén. Van nekem egy varázsspom, amivel ide tudom hívni udvarodba azt a táltos paripát. Mit parancsolsz, Felséges Királyom?”

Egy szempillantással a sípszó után már ott is toporgott, rúgkapált az udvarban a gyönyörű, büszke táltos. Amint meghallotta, mire kéri a király, vágatott is lovasához. Egy nap sem telt belé, már hozták is a királyi doktoroknak az enciánt. Miután Csingiling megitta a főzetet, új erőre kapott, csilingelő hangja betöltötte a palotát. A király sem búslakodott tovább, kacagott boldogan.

Az aranyhajú ifjú és Csingiling királykisasszony első pillantásra egymásba szerettek. Hamarosan egybekeltek, ám egy ideig még nem kellett vállukra venni az ország kormányzásának gondját. Felpattantak hát az aranysörényű táltos hátára, búcsút intettek Kacagó királynak, s meg sem álltak a vadlovak szabad szigetéig.

A MAJOMKENYÉRFA

Réges-régen, Afrikában, egy szavanna kellős közepén állt egy hatalmas majomkenyérfa. A közeli falu népéből sem tudta volna megmondani senki, mióta is áll már ott. A bölcsék azt beszélik, talán már háromezer éve is lehet annak.

Szeretett ott álldogálni a vastag törzsű majomkenyérfa. A gyerekek és a majmok boldogan, önfeledten játszadoztak az ágai között, a lombok alatt egész nyájak legelesztek az esős évszakban. Ám egyszer szörnyű szárazság tizedelte a nyáját, majd a falu népét is.

Lehullajtotta lombját a terebélyes fa, széles faöblei egy darabig még csillapították a falubeliek szomjúságát, a baobab-termések ellátták még étellemmel a rászorulókat,

ám egyszer csak úgy döntöttek a falu öregjei, hogy elhagyják a kiszült fűvű szavannát, és a folyóhoz vándorolnak.

Elterelték a pásztorok a fogyatkozó nyáját. Tisztes távoból még a majmok is utánuk eredtek, hátha az emberek közelében jut nekik is valamicske víz és élelem.

Teltek-múltak a hetek, hónapok. A majomkenyérfa még sohasem volt ilyen magányos. Csak az emlékei vigasztalták. Hiába volt erős, hiába őrzött a törzse még egy

száraz évszakra is elegendő vizet, ha nem érezte maga körül az élet boldog lüktetését. Világosan a Nappal, éjszaka a Holddal és a csillagokkal beszélgetett csupán.

Egy hajnalon egyszerre feltámadt a szél. Felhők gyülekeztek az égen, és végre, eleredt a várva várt, áldást hozó eső. Új reménység ébredt a majomkenyérfa lelkében: talán visszatérnek hozzá az emberek, a nyájak és a kedves majmocskák, akik az ágain hintáztak, eszegették az édes baobabot.

Néhány nap múlva elállt az eső, kiszöszült a rét, gazellák szökkentek át a fűvön, valahonnan előkerült egy oroszlánpár is. S ahogy így nyújtózott, levelet bontott a fa, megjelentek rajta a hatalmas, csüngő, hófehér bimbók, melyek éjjelente varázslatosan nyitogatták illatos kelyhüket.

És eljött a nap, amikor visszatért a falu népe. Sírva ölelték, táncolták és énekeltek körbe a vén majomkenyérfa törzsét, hiszen a nagy szárazság idején a fával együtt múltjukat is itt kellett hagyniuk. A falubeliek színes meséit a majomkenyérfa virágainak tündérei őrzik. Szegények azt hitték, a fa már sohasem borul virágba, és elvesznek végleg történeteik.

Az emberek visszaköltöztek elhagyott kunyhóikba, éjjelente pedig még sokáig összegyűltek a lombok alatt, hogy hallgassák a vén majomkenyérfa virágtündéreinek varázslatos meséit.

Ha egy afrikai szavannán jártok, és egy öreg majomkenyérfát láttok, üljetek le a tövébe, támaszkodjatok több ezer éves törzséhez, és figyeljetek jól. Talán Ti is meghalljátok valamelyik mesét.

A MANÓK TITKOS BIRODALMA

Egyszer volt, hol nem volt, az Óperenciás tengeren is túl, az Üveghegy tövében élt egy különös nép, a hegyi manók népe. Apró lakásaikat a földbe vajták, a kuckók tetejét pedig a kristályhegy csillámaival fedték be. A napfényben csak úgy ragyogott a takaros kis lakások belseje, éjjelente pedig a manócskák a tetőablakon keresztül bámulhatták a Holdat és a csillagokat.

Történt egyszer, hogy egy aransólyom szállt le a manókirály kristálypalotájának tetejére. Üzenetet hozott messze földről, Bendegúz királytól, aki megneszelte, hogy a manók titkos birodalmát hamarosan megtámadják a mocsári koboldok. A sólyomhírnök elmondta, hogy a napokban keselyű kémeket küld az Üveghegy tetejére Dagonya, a mocsári koboldok vezére, hogy onnan lessék a manócskák életét, kifigyeljék sebezhető pontjaikat az ország lerohanása előtt. Dagonya és népe ugyanis soha nem elégszik meg azzal, amije van, mindig nagyobb hatalomra és gazdagságra tör. Most éppen a manók országára fenték a fogukat.

Megköszönte szépen a manók királya, Manu az aransólyom szolgálatát, Bendegúz királynak pedig egy csodálatos üveg csengettyút küldött ajándékba, halála jeléül. Aki azt megrázza, mindig barátként léphet a manók földjére.

Miután az aransólyom eltűnt az Üveghegy mögött, a manók tanácskozni kezdtek, mitévők legyenek, hogyan rejtőzzenek el az ellenség szeme elől. Végül agyafűrt tervet eszeltek ki.

Az Üveghegy belsejében van egy labirintus, melynek titkát a manóvéneken kívül senki sem ismeri. A titok apáról fiúra száll, idegenek nem juthatnak hozzá. A manócsemeték már apró korukban megtanulják, hogy az Üveghegy belsejébe senki sem merészkedhet vezető nélkül, mert onnan bizony ki nem kerül többé. Ebbe a labirintusba csalogatták be Dagonyát és mocsári koboldjait a manócskák a támadás napján.

Tudvalevő, hogy a mocsári koboldok nagyon mohók, s amire leginkább vágynak a hatalmon kívül, az az arany. Ezért hát Manu parancsba adta manócskáinak, hogy hintsenek egy-egy kis aranyport házaik csillogó üvegtetejére, az aranypor nyomai pedig egészen az Üveghegy bejáratáig vezessenek.

A keselyű kémek jelentései alapján úgy tűnt Dagonyának, hogy a hegy belsejében rejtegetik a manók titkos birodalmuk hatalmas aranytartalékait. Ezért hát a mocsári koboldok csapatostul rontottak be az Üveghegy belsejébe vezető barlangfolyosóra, és – ki erre, ki arra – keresni kezdték a manók aranyát. Dagonya is ott bolyongott velük étlen-szomjan a labirintusban, amíg csak el nem hagyta gonosz ereje.

Ilyen csalfintán jártak túl egykor a hegyi manók a mocsári koboldok eszén, akiknek leszámazottai e csúfos kudarc után soha többé nem mertek ujjat húzni a békés kis hegyi manókkal.

Ha egyszer túljutott az Óperenciás tengeren, és szeretnétek ellátogatni az Üveghegy tövében élő manóbirodalomba, kérjétek el Bendegúz királytól az üveg csengettyűt! Ha a csilingelését meghallják a manók, tudják, hogy barát kér bebocsátást, és szívesen vendégül látnak majd Titeket.

VERONIKA ÁLMA

Egészen kicsi lány volt még Veronika, amikor megértette, hogy az emberek nem élnek örökké itt, a Földön. És ez nem hagyta nyugodni. Elhatározta, hogy megkeresi az élet vizét, így majd senkit sem kell elveszítenie, akit szeret. Csak hát, hol keresse?

Először Meseországba indult a válaszáért, ám a tündérmesékben soha nem szerepelt pontos helymeghatározás. Később iránytűt, majd tájolórt kért ajándékba, és könyvecskéket, amelyekből megtanulhatta a tájékozódás fortélyait.

Teltek-múltak az évek. Eleinte egy forrást keresett, később úgy gondolta, a Nap tűzközepében kell lennie az élet vízének, ám oda nem juthat el élve senki emberfia.

Egy este, miután nyugovóra tért, különös álmot látott. Egy fényes angyal szállt le az Égből, hogy elvezesse őt az élet vizéhez.

Kis, zöld hátizsákjába bepakolta Veronika az iránytűt, a tájolórt, némi elemózsiaát, és nagy titokban nekivágott az angyallal a hosszú útnak. Már vándorútjuk elején meg kellett állniuk, mert egy fekete kendős öreganyó, Vilma néni megszólította a kislányt egy aluljáróban. Koldusasszony volt, de nem kért semmit Veronikától, inkább adott

neki. Megkínálta édességgel, beszélgetett vele, majd mikor elköszöntek egymástól, Vilma néni így szólt Veronikához: „Kedvességed, tiszta szíved elhozta nekem az életörömet. Köszönöm, hogy szeretettel fordultál felém!”

Alig mentek tovább, egy kórházhoz értek. A kislány megérezte, milyen magányos és szomorú bent egyik-másik idős, beteg néni, így megkérte az angyalt, hadd lépjen be egy kis időre, hogy felvidítsa őket. A kezüket simogatta, vizet töltött nekik, és a kórterem közepére ülve, hogy mindenki hallja, világszép meséket mesélt. „Végre, élet költözött a betegszobába!” – hálálkodtak könnyes szemmel a nénikék.

Egy darabig szótlánul baktattak egymás mellett, Veronika és az angyal, csak a szívük sugárzott. Amerre jártak, mosoly fakadt az emberek arcán, mert eszükbe jutottak szeretteik. Útközben Veronika visszadobott a játszótérre egy kigurult labdát, segített hazacipelni néhány csomagot, megvigasztalt egy magányosan szomorkodó öregapót.

Még a város széléig sem jutottak, amikor rájuk esteledett. Veronika leheveredett egy fa alá, az angyal pedig őrizte az álmát.

Reggel anyukája kedves szavaira és simogatására ébredt a kislány. Körülnézett. A kiságyában volt, hálósáokban – otthon. Eltűnt a nagy fa, nem látta az angyalt sem, de a szívében ott érezte a szeretet melegét. És arra gondolt, lehet, hogy a szerető emberi szívekben fakad az élet forrása. Lehet, hogy nem is kell messze földre vándorolnia ahhoz, hogy megtalálja. Kedvesen rámosolygott az anyukájára, és kézen fogva elindultak az óvoda felé.